

Scherven

Van Bret Easton Ellis verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Minder dan niks
De wetten van de aantrekkingskracht
American psycho
Glamorama
Lunar Park
De figuranten
Wit

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Bret Easton Ellis

Scherven

Vertaald uit het Engels door
Robbert-Jan Henkes

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6205 7

© 2023 Bret Easton Ellis Corporation

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Robbert-Jan Henkes

Oorspronkelijke titel *The Shards*

Oorspronkelijke uitgever Alfred A. Knopf, New York

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Carter Chen / EyeEm / Getty Images

Foto auteur © Casey Nelson

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor niemand

*Do you remember back in old L.A.
When everybody drove a Chevrolet?
Whatever happened to the boy next door
The suntanned, crew-cut, all-American male?*

The First Class, 'Beach Baby'

Wie iets geheim wil houden, moet het ook voor zichzelf verbergen.

George Orwell, 1984

Vele jaren geleden beseftte ik dat een boek, een roman, een droom is die vraagt om opgeschreven te worden, op dezelfde manier als waarop we verliefd worden: je kan er niets tegen doen, de droom wordt onweerstaanbaar, uiteindelijk geef je toe en capituleer je, zelfs als je instinct je zegt hard weg te rennen omdat het uiteindelijk een gevaarlijk spelletje is – er gaan slachtoffers vallen. Er zijn er die zich al naar aanleiding van de eerste ideeën, beelden, de eerste bewegingen als vanzelf kunnen onderdompelen in de wereld van de roman, het liefdesverhaal en de fantasie, de geheimen; voor anderen duurt het langer voor ze het verband duidelijker voelen, eindeloos voordat ze beseffen hoe nodig het was om die roman te schrijven, of van diegene te houden, om die droom opnieuw te beleven, soms wel tientallen jaren. De vorige keer dat ik aan dit boek dacht, deze specifieke droom, en deze versie van het verhaal wilde vertellen – het verhaal dat je nu leest, waaraan je net begonnen bent – was bijna twintig jaar geleden, toen ik dacht dat ik het wel aan zou kunnen, dat ik wel kon onthullen wat mij en een paar vrienden van me was overkomen aan het begin van ons laatste jaar op het Buckley in 1981. We waren tieners, oppervlakkig wereldwijze kinderen, maar feitelijk zonder enig benul van hoe het daarbuiten toeging – ervaringen hadden we min of meer, maar wat ze wilden zeggen ontging ons. Tenminste, tot er iets voorviel dat ons tot een soort hoger begrip bracht.

Toen ik me een jaar na de gebeurtenissen voor het eerst aan deze roman zette, bleek dat ik het niet aankon opnieuw te worden geconfronteerd met deze periode en met iedereen die ik toen kende, met de vreselijke dingen die ons waren overkomen, en helemaal met de dingen die mij waren overkomen.

Zo gauw ik was begonnen sloot ik het hele idee van het project af zonder een woord te hebben geschreven, zelfs zonder een pen te hebben opgepakt of achter de typemachine te zijn gaan zitten – ik was negentien. Alleen al vaag terugdenken aan wat er gebeurd was bleek te veel van mijn zenuwen te vergen, en in die periode van mijn leven kon ik even geen extra stress gebruiken. Ik dwong mezelf niet meer aan die periode te denken, in elk geval een tijdje, en op dat moment was het niet al te moeilijk het verleden uit te wissen. Maar de drang om het boek te schrijven kwam terug toen ik na twintig jaar New York verliet – vrijwel direct na mijn eindexamen was ik naar de oostkust gevucht, weg van het trauma van mijn laatste jaar middelbare school – en opnieuw in Los Angeles terecht kwam, waar de gebeurtenissen van 1981 hadden plaatsgevonden en waar ik me sterker in mijn schoenen voelde staan over het verleden, en het idee had dat ik me kon wapenen tegen de pijn en de droom kon binnenstappen. Maar dat bleek al snel opnieuw te hoog gegrepen en na een paar bladzijden aantekeningen over de gebeurtenissen van de herfst van 1981 te hebben getypt, in de waan dat ik mezelf met een fles Ocho genoeg verdoofd had om te kunnen doorgaan, toen de tequila mijn trillende handen tot rust had gebracht, kreeg ik zo'n acute angstaanval dat ik midden in de nacht naar de Spoedeisende Hulp in het Cedars-Sinai moest. Als we het schrijfproces willen verbinden aan de metafoor van een liefdesverhaal, dan wilde ik van deze roman houden en leek hij eindelijk bereid zich aan mij te geven – ik kreeg al een roze waas voor ogen – maar toen het moment was aangebroken om de relatie te consumeren lukte het me niet om de droom binnen te gaan.

De angstaanval, en de mislukking, vonden plaats precies op het moment dat ik over de Treiler wilde schrijven, een seriemoordenaar die in het late voorjaar van 1980 de San Fernando Valley onveilig begon te maken en zich daarna, in de zomer van 1981, nog heftiger liet gelden, en die angstaanjagend genoeg op een of andere manier met ons verbonden leek – en ik werd op de avond dat ik aantekeningen begon te maken overspoeld door zo'n enorme golf van stress dat ik letterlijk kreunde van angst bij de herinneringen, de tequila die ik achterovergeslagen had weer uitkotste en op de grond in elkaar stortte. De Xanax in mijn nachtkastje hielp niet. Ik nam er drie, hoewel ik wist dat ze te laat zouden gaan werken. Ik ging dood, ik voelde het. Ik belde 911 en zei tegen de telefonist dat ik een hartaanval had – en viel flauw. De vaste lijn waarmee

ik belde – dit speelde zich af in 2006, ik was tweeënveertig en woonde alleen – gaf ze de locatie. De gealarmeerde portier in de lobby van het flatgebouw waar ik zat bracht het eerstehulppersoneel naar de elfde verdieping. De portier maakte mijn deur open en ze vonden me op de vloer van de slaapkamer. Ik kwam bij in een ambulance die zich over San Vicente Boulevard naar het Cedars-Sinai spoedde, niet ver van mijn woning aan Doheny Plaza, en toen ik gestrekt op een ziekenhuisbed de Spoedeisende Hulp werd binnengereden en het me langzaam begon te dagen wat er gebeurd was, schaamde ik me. De Xanax begon te werken, ik was kalm en wist dat me fysiek niets mankeerde. De paniekaanval was puur te wijten aan mijn herinneringen aan de Treiler en meer in het bijzonder aan Robert Mallory.

Een arts ontsloeg me – er was niets aan de hand – maar het ziekenhuis wilde me tot de volgende ochtend laten blijven voor een serie testen, waaronder een MRI, en mijn huisarts sloot zich daarbij aan, na me over de telefoon te hebben gerustgesteld dat mijn ziektekostenverzekering het grootste deel van de opname zou vergoeden. Maar ik wilde naar huis en sloeg alle onderzoeken af. Als ik die nacht in het Cedars was gebleven, was ik zeker gek geworden: mijn toestand had niets te maken met mijn lichaam of een eventuele ziekte die ik wel of niet had, maar was puur een reactie op het verleden en het oproepen van dat gruwelijke jaar, op mijn herinneringen aan Robert Mallory en de Treiler, Matt Kellner en Susan Reynolds en Thom Wright en Deborah Schaffer, en op de donkere tunnel waar ik op mijn zeventiende doorheen was gereisd.

Na die nacht liet ik mijn project varen. In plaats daarvan schreef ik in de dertien daaropvolgende jaren twee andere boeken. Pas in 2020 voelde ik dat ik met *Scherven* kon beginnen, of had *Scherven* besloten dat *Bret* eraantoe was, want het boek kondigde zichzelf aan mij aan en niet omgekeerd. Ik had me al die jaren niet gewaagd aan het boek, omdat ik voortdurend had geprobeerd niet te denken aan de droom, aan Robert Mallory, aan dat laatste jaar op het Buckley – tientallen jaren lang had ik geprobeerd niet te denken aan de Treiler en aan Susan en Thom en Deborah en Ryan, en aan wat er gebeurd was met Matt Kellner. Ik had het verhaal opgeborgen in een donkere hoek van de kast, en heel lang werkte het, dat links laten liggen. Ik ging het boek uit de weg en het liet mij verder met rust. Maar ergens in 2019 begon het weer terug te komen, en een heel eigen leven te leiden. Het drong zich binnen en zwol in mijn

bewustzijn zo onafwijsbaar op dat ik het niet langer kon negeren – er níét aan proberen te denken was inmiddels al stressvol geworden. De timing hing samen met het feit dat ik geen scenario's meer schreef, dat ik op een gegeven moment had besloten te stoppen met dat spelletje – tien jaar goedbetaalde tv-pilots en scenario's pennen voor films die voor het overgrote deel toch nooit gemaakt zouden worden – misschien bestond er wel een verband tussen het boek dat me wenkte en mijn recent gegroeide desinteresse voor schrijven voor Hollywood. Hoe dan ook, ik moest het boek schrijven, ik moest ophelderen wat er gebeurd was – eindelijk was het tijd.

Mijn hernieuwde belangstelling voor de roman ontvlamde door een kort ogenblik, jaren na de angstaanval die me in het Cedars had doen belanden. Ik had een vrouw gezien – ik wilde zeggen 'meisje', maar dat was ze niet meer, ze was een vrouw van halverwege de vijftig, mijn leeftijd – op de hoek van Holloway en La Cienega in West Hollywood. Ze stond op de stoep voor het Palihouse Hotel, zonnebril op, telefoon tegen haar oor gedrukt, te wachten op een taxi, en zelfs al was het een veel oudere versie van het meisje dat ik van school kende, toch was zij het, ontegenzeggelijk – hoewel ik haar al bijna veertig jaar niet gezien had – ze was nog steeds moeiteloos mooi. Ik was net links afgeslagen op Holloway en stond stil in het verkeer toen ik de gestalte zag onder het baldakijn bij de parkeerhaven, op misschien iets meer dan vijf meter afstand. In plaats van aangenaam verrast te zijn bij het zien van een oude vriendin, voelde ik een ijskoud laken van schrik over me heen vallen, dat zich onmiddellijk om me heen wikkelde. De glimp van die vrouw, in levenden lijve, bracht de angst terug, dezelfde allesverzwelgende angst als in 1981. Haar aanblik herinnerde me eraan dat het allemaal maar al te echt was geweest, dat de droom echt gebeurd was, en al lagen er vier decennia tussen nu en de laatste keer dat we elkaar hadden gezien, de gebeurtenissen van dat najaar van 1981 bleven ons verbinden.

Ik zette mijn auto niet abrupt aan de kant naast de garagemuil van de apotheek aan de overkant om me in het blikveld van de vrouw te begeven, een verraste uitroep te slaken, uit te stappen om haar te willen omhelzen en mijn verwondering uit te spreken over hoe goed ze er nog uitzag. Ik had contact via social media met klasgenoten uit mijn laatste jaar met succes vermeden. Slechts een enkeling had in de loop der jaren contact gezocht, meestal vlak nadat er een boek van me was uitgekomen. In plaats van uit te stappen staar-

de ik door de voorruit van de BMW waarin ik reed, terwijl zij op die uitgestorven stoep met de telefoon tegen haar oor zonder zelf iets te zeggen stond te luisteren naar iemand die tegen haar praatte, en zelfs met zonnebril op had ze iets gekwelds, of misschien verbeeldde ik het me maar – misschien voelde ze zich uitstekend, misschien was ze er helemaal bovenop en had ze inmiddels verwerkt wat haar in het najaar van 1981 was overkomen, het vreselijke letsel dat ze had opgelopen, de afschuwelijke ontdekking die ze had moeten doen, de verliezen die ze had moeten lijden. Ik was onderweg naar Palm Springs met Todd, die ik in 2010 had ontmoet en met wie ik al negen jaar samenwoonde, om een week met een vriend door te brengen die met het vliegtuig uit New York kwam en een huis had gehuurd aan de rand van de filmkolonie in Palm Springs voordat hij in San Diego een reeks congressen zou gaan bijwonen. Ik zat met Todd te praten toen ik de vrouw voor het Palihouse zag staan en ik bleef midden in mijn zin steken. Plotseling toeterde er een auto achter me en toen ik in de achteruitkijkspiegel keek besepte ik dat het stoplicht op Holloway op groen was gesprongen en dat ik stilstond. ‘Wat heb je?’ vroeg Todd toen ik te hard optrok en in de richting van Santa Monica Boulevard slingerde. Ik slikte en antwoordde halfverlamd, terwijl ik probeerde zo neutraal mogelijk te klinken: ‘Dat meisje ken ik...’

Natuurlijk was ze geen meisje meer. Nogmaals, ze was bijna vijfenvijftig, net als ik, maar zo kende ik haar, als een meisje. Het maakte niet uit – Todd vroeg alleen: ‘Welk meisje?’, en ik maakte een nonchalant handgebaar. ‘Gewoon iemand voor het Palihouse.’ Todd draaide zich om maar zag niemand – ze was al weg. Hij haalde zijn schouders op en keek weer op zijn telefoon. Ik merkte op dat de satellietradio op het Totally80s-station was afgestemd en dat het refrein van ‘Vienna’ van Ultravox door de auto klonk – *It means nothing to me*, schalde de zanger, *this means nothing to me* – terwijl de angst verder tolde, een variatie op dezelfde angst in de herfst van 1981 toen we dit nummer draaiden aan het slot van ieder feestje of ervoor zorgden dat het prominent aanwezig was op alle compilatiecassettes die we maakten. Toen ik op die decemberdag toeliet dat het liedje me terugvoerde, beschikte ik inmiddels, dacht ik, over alle afweermiddelen tegen de gebeurtenissen die zich op mijn zeventiende hadden afgespeeld, en ik meende zelfs, naïef en dwaas, dat ik eroverheen was, dat ik ze had verwerkt in de fictieve trauma’s die ik in de daaropvolgende jaren publiceerde, als twintiger en dertiger tot halverwege de veertig, maar

dít specifieke trauma kreeg ik op dat moment hard in mijn gezicht terug. Ik mocht in de waan verkeren dat ik het in mijn eentje had verwerkt, zonder het in een roman te hoeven opbiechten, maar dat bleek een fictie.

Die week dat we in de woestijn waren kon ik niet slapen – misschien hoogstens een paar uur per nacht, zelfs met een geregelde inname van benzodiazepine. Ik kon mezelf vloeren met de Xanax die ik gulzig slikte maar de zwarte dromen lieten me niet meer dan één of twee uur slapen, waarna ik afgepeigerd wakker bleef liggen in de hoofdslaapkamer van het huis aan Azure Court en me probeerde te verweren tegen de aanzwellende paniek die het meisje voor het hotel had aangewakkerd. De midlifecrisis, die begon na die nacht in 2006 toen ik probeerde te schrijven over wat er met ons in het laatste jaar op het Buckley was gebeurd, eindigde ongeveer zeven jaar later – zeven jaar die ik doorbracht in een koortsdroom waardoor de vrijzwevende angst al mijn kennissen van mij vervreemde en ik door de bijkomende stress veertig kilo afviel – uiteindelijk opgelost met hulp van een therapeut, een soort lifecoach die ik plichtsgetrouw een jaar lang iedere week bezocht in een kantoor in een zijstraat van Sawtelle Boulevard, een blok voorbij de 405, de enige psych van het pakweg half dozijn die ik had gehad die niet bang werd van de dingen die ik hem vertelde. Van de eerdere vijf psychiaters had ik geleerd om de gruwel van wat er gebeurd was – met mij, met ons – af te zwakken en het verhaal zo in te kleden dat het beter te verteren was en op die manier de eigenlijke sessies niet verstoorde.

Eindelijk had ik een langdurige relatie. De kleine onaangenaamheden die mijn leven eigenlijk nooit hadden bedreigd – verslaving, depressie – ebden weg. Mensen die me de laatste zeven jaar ontlopen hadden, toen ik wild en broodmager was, kwamen nu in een restaurant of bij een voorvertoning een heel andere Bret tegen en ze verbaasden zich als ze zagen dat ik niet zo doorgedraaid en van het padje was als eerst. Het literaire personage van de prins der duisternis, waarvan ik voor lezers altijd de belichaming was, verdween naar de achtergrond en werd vervangen door een zonniger zelf – de man die *American Psycho* schreef, ontdekten mensen tot hun verbazing, was gewoon een beminnelijke sukkel, sympathiek misschien zelfs, en allerminst de gesinteresseerde nihilist voor wie veel mensen me hielden en waarmee ik misschien ook wel koketteerde. Hoewel het nooit een voorgenomen pose was geweest.

Ze stond tegenover een cvs-apotheek waar tientallen jaren geleden een new-wave rollerdisco-piste had gezeten genaamd Flipper's, en onderweg naar Palm Springs moest ik via haar denken aan de laatste keer dat ik bij Flipper's was geweest, in het voorjaar van 1981, voordat in september Robert Mallory opdook en alles anders werd. Ik was met Thom Wright en twee andere jongens uit onze klas, Jeff Taylor en Kyle Colson, vier zeventienjarige middelbare scholieren in de Rolls-Royce cabriolet van een enigszins beruchte maar ongevaarlijke homoseksuele oplichter van begin veertig die Ron Levin heette en die door Jeff Taylor aan de groep was voorgesteld, stuk voor stuk strak van de cocaïne die we eerder die avond in Rons condo in Beverly Hills hadden genomen. Het was op een doordeweekse schooldag halverwege ons voorlaatste jaar en wat dit zegt over onze puberteit mag iedereen voor zichzelf uitmaken. Misschien zegt het ook iets over onze leefwereld dat Jeff, een knappe surfer – na Thom Wright een van de twee of drie best uitziende jongens in onze klas – en hetero, Ron Levin goedaardige seksuele diensten bewees in ruil voor een zakcentje dat hij grotendeels spendeerde aan een nieuw surfboard, stereoapparatuur en een wietleverancier in Zuma.

Misschien zegt het ook iets over onze leefwereld dat Ron Levin een paar jaar later vermoord werd door twee leden van iets wat de Billionaire Boys Club heette, een investeerderscollectief met veel van de jongens die we vaag kenden uit de privéschoolscene in Los Angeles, jongens die naar de Harvard School for Boys gingen, samen met de Buckley School een van de meest prestigieuze privéscholen van Los Angeles. In die vaag exclusieve wereld van goede privéscholen kenden veel leerlingen van beide scholen elkaar. Later zou ik de oprichter van de Billionaire Boys Club ontmoeten, een jongen van mijn leeftijd genaamd Joe Hunt, op een informeel etentje met een paar vrienden in de La Scala Boutique in Beverly Hills, tijdens het kerstreces op Bennington in de maanden voorafgaand aan de moord op Ron Levin, gepleegd door het hoofd Beveiliging van de Billionaire Boys Club in opdracht van Joe – en niets aan Joe Hunt, lang en knap en stil, deed vermoeden dat hij in staat zou zijn tot de misdaden waarvoor hij later moest zitten.

Maar ik dwaal af. Wat ons in dat najaar van 1981 overkwam had niets te maken met de Billionaire Boys Club of Ron Levin of Joe Hunt – dit was maar een klein onderdeel van de ontwikkeling die onze wereld doormaakte tij-

dens die lange periode van het Imperium^{*}, en de zaak met de Billionaire Boys Club speelde zich af in 1983, toen ‘onze’ gebeurtenissen al waren geweest. Misschien opende de nonchalant hedonistische wereld van volwassenen die we zo gretig binnenstapten ook een deur die Robert Mallory en de Treiler en de gebeurtenissen van dat najaar binnenliet – met open armen, onbezonnen, ontvingen we ze, dacht ik later weleens, zonder het flauwste benul van de prijs die we er uiteindelijk voor zouden moeten betalen.

Flipper’s kwam dichterbij, die voorjaarsochtend dat we in Ron Levins Rolls-Royce vanuit Beverly Hills La Cienega op reden, West Hollywood in, terwijl op de autostereo Donna Summer ‘Dim All the Lights’ klonk van de 8-track van *Bad Girls*. Ron zat achter het stuur en Jeff zat naast hem. Kyle, Thom en ik zaten op de achterbank, maar vanaf de plek waar ik tussen ze in geperst zat kon ik zien dat Rons hand op Jeffs dij lag en dat Jeff Rons hand zacht wegduwde zonder hem aan te kijken. Thom boog voorover en zag het ook toen ik hem een por had gegeven en hij keek me aan, schouderophalend en met rollende ogen, zo van: nou ja zeg. Betekende het schouderophalen dat het gewoon hoorde bij ons leven hier en dat het oké was, vroeg ik me hoopvol af terwijl ik Thom Wrights blik beantwoordde. Maar het maakte ons eigenlijk niet uit, we waren high en jong en het was een warme lenteavond en we gingen de grotemensenwereld binnen – verder deed niets ertoe. Die avond in 1981 luidde een mooie en vreedzame zomer in L.A. in, de zomer voordat de gruwel begon, hoewel we er later achter kwamen dat het feitelijk al voor die zomer was begonnen en zich zonder dat we het wisten al aan het ontvouwen was, en die avond, waar ik me specifieke details van herinner, lijkt achteraf een van de laatste onschuldige avonden van mijn leven, ondanks het feit dat we niet eens in de Flipper’s toegelaten hadden mogen worden, minderjarig en enigszins high van de cocaïne met een veel oudere homoseksuele man

* Imperium was het tijdperk dat de media nog serieus genomen werden, het tijdperk waarin Ellis opgroeide; in het post-Imperium werden de media gebruiksvoorwerpen van mensen die zich van de meningen van de goegemeente niets meer aantrokken. Zelfexpressie sloeg om in schaamteloosheid. De overgang beschrijft Ellis onder andere in een stuk in *The Daily Beast* van 15 maart 2011, ‘Notes on Charlie Sheen and the End of Empire’ (online) en in de uit de hand gelopen tweet *White*, vertaald als *Wit* door vertaler dezes, Ambo|Anthos, 2019. [Noot van de vertaler.]

die drie jaar later vermoord zou worden door een van onze jaargenoten op een privéschool.

Het rolschaatsen herinner ik me niet meer, maar ik weet nog hoe we in een zitje champagne dronken bij de schallende soundtrack van *Xanadu*, en ik weet nog dat we teruggingen naar Rons appartement in Beverly Hills en dat Ron nonchalant in de slaapkamer verdween met Jeff – hij wilde Jeff een nieuwe Rolex laten zien die hij net had gekocht. Kyle reed terug naar zijn ouders in Brentwood terwijl Thom en ik nog wat coke deden en platen draaiden (en ik herinner me de platen van die avond: Duran Duran, Billy Idol, Squeeze) voor ik ten slotte vertrok terwijl Thom op Jeff wachtte, en toen Ron knock-out ging vertrokken ze met z'n tweeën naar het huis van Jeffs vader in Malibu, waar ze de rest van de nacht opbleven en de halve gram opmaakten die Ron Jeff had gegeven, en met zonsopgang gingen ze in hun wetsuit naar het strand om te surfen op de golven die schuimkoppen op de mistige morgenkust sloegen, waarna ze hun schooluniform aantrokken en de lange rit naar het Buckley maakten over Sunset helemaal naar Beverly Glen en vandaar over de heuvel Sherman Oaks in. Uren eerder was ik al door de canyons teruggedreden naar het huis van mijn ouders aan Mulholland, waar ik een valium nam die ik in een Gucci-pillendoosje vond – het pillendoosje was een kerstcadeau dat Susan Reynolds me op mijn vijftiende had gegeven, wat misschien ook iets zegt over onze plek in de wereld – waarna ik makkelijk in een droomloze slaap viel.

We waren vreselijk autonoom op ons zestiende, maar toch leed onze jeugd er niet onder, want de week dat je je rijbewijs kreeg in L.A. was het moment dat je volwassen werd. Ik weet nog dat Jeff Taylor als eerste van ons allemaal zijn auto kreeg en op een doordeweekse avond in Beverly Hills Thom Wright oppikte en bij het huis aan Mulholland langskwam om mij op te halen en daarna Hollywood in reed met de 8-track van Billy Joel op die 'You May Be Right' brulde. We gingen naar een late vertoning van *Saturn 3* in een uitgestorven Cinerama Dome – dit speelde zich af in februari 1980. De film herinner ik me niet – sciencefiction voor boven de zestien met Farrah Fawcett – alleen de vrijheid van het uitgaan zonder enig ouderlijk toezicht. Het was voor het eerst dat we zelf met de auto naar een vertoning van tien uur waren gegaan en ik weet nog dat we rond middernacht rondhingen op het enorme parkeerterrein van de Cinerama Dome in een uitgestorven Hollywood en een joint

rookten, met de toekomst als een laken voor ons uitgespreid.

Regelmatig, toen ik mijn rijbewijs eenmaal had, besloot ik op woensdagavond om zeven uur, als ik mijn huiswerk had doorgenomen, de auto te nemen en dan reed ik vanuit het huis aan Mulholland over de heuvel West Hollywood in om in de Whisky de eerste set van de Psychedelic Furs te zien, zonder mijn moeder toestemming te hoeven vragen (mijn ouders waren toen in 1980 al gescheiden) want het was een doodnormaal avondje uit. Ik liet mijn moeder alleen weten dat ik om twaalf uur thuis zou zijn en dan glipte ik de deur uit en reed door de verlaten canyons met Missing Persons of de Doors op en zette de auto neer op een terrein aan Sunset, waar ik de bewaker op North Clark vijf dollar betaalde. Ik kwam de Whisky makkelijk binnen met een fake ID (soms werd er niet eens naar een ID gevraagd) en binnen vroeg ik de rastafari achter de bar of hij wist waar ik coke kon krijgen, en de rastafari wees dan naar een jongen met platinablond haar achter in de zaal, naar wie ik toe liep en gebaarde, en die ik een pakje opgevouwen bankbiljetten toestopte voordat ik een whiskey sour bestelde, mijn favoriete drankje toen ik nog op school zat, en ik wachtte tot hij terugkwam uit het kantoor van de baas met een zakje van het spul. Na afloop reed ik de canyons weer in en cruise in de richting van Mulholland – alles was uitgestorven, ik was high en rookte een kretek – waarna ik afdaalde naar Laurel Canyon door de buurten die boven Ventura Boulevard genesteld zijn en van Studio City door Sherman Oaks reed ik langzaam de duisternis in langs Valley Vista tot in Encino en verder naar Tarzana – gewoon doelloos cruisen door de buitenwijken waar in alle huizen het licht uit was en luisteren naar de Kings tot het tijd was om weer richting Mulholland te gaan. Dan nam ik of Ventura Boulevard of de 101, en bij Van Nuys reed ik Beverly Glen in en soms zag ik onderweg naar huis de groen oplichtende ogen van coyotes, die Mulholland overstaken en in de koplampen van de Mercedes keken, soms een heel pak tegelijk, waardoor ik moest stoppen om ze voor te laten. En het lukte me de volgende ochtend altijd, hoe laat mijn avond ook eindigde, om een paar minuten voor de eerste les het Buckley-parkeerterrein op te rijden, netjes in uniform, zonder me ooit moe of katerig te voelen maar altijd in een aangename roes.

Als de lente en de zomer van 1981 de droom waren, iets paradijselijks, dan was september het eind van die droom, toen Robert Mallory opdook – je voelde dat er *iets anders* binnensloop, dat duistere patronen zich ontvouwd, en

we begonnen dingen voor het eerst op te merken – een ons onbekend signaal begon ons te wenken. Ik wil geen rechtstreeks verband leggen tussen bepaalde gebeurtenissen en de komst in september 1981 van Robert Mallory, na die paradijselijke zomer, maar het viel wel samen met een soort waanzin die langzaam over de stad neerdaalde. Het was alsof een andere wereld zich aankondigde die de wereld die we allemaal als vanzelfsprekend beschouwden in donkerder tinten schilderde. Bijvoorbeeld, huizen in bepaalde buurten werden in deze tijd uitgekozen en bespied door leden van een sekte met moeilijk te peilen bedoelingen, er was een bleke hippie die in zichzelf mompelend voor de oprit ijsbeerde en af en toe een kort schuifelpasje maakte, en later, tegen december, werden er overal in de stad kneedbommen geplaatst door de sekte waartoe de hippie behoorde. Plotseling had je de avond voor Thanksgiving een sluipschutter op het dak van een warenhuis in Beverly Hills, en er was een bommelding waardoor Chasen op kerstavond ontruimd moest worden. Plotseling hoorden we over een puber in Pacific Palisades die zichzelf wijs had gemaakt dat hij door ‘een satanische demon’ was bezeten en die de grondige duiveluitdrijving door twee priesters bijna niet had overleefd – de jongen bloedde uit zijn ogen en werd aan één oor doof, kreeg later alvleesklierontsteking en liep tijdens het ritueel vier gebroken ribben op. Plotseling had je de student van de UCLA die voor de grap levend was begraven door vijf corpsgenoten, high van PCP, tijdens een ontgroening waarvan een getuige doodleuk zei dat het ‘een beetje uit de hand was gelopen’, en die het op het nippertje overleefde en nu in coma lag in een donkere kamer in een van de gebouwen van het Medical Plaza. Plotseling was de hele stad vergeven van de spinnen. Het meest bizarre verhaal van die herfst ging over een mutant, een monster, een vis ter grootte van een kleine auto die voor Malibu uit de oceaan gevist was – de huid was grijswit en was bezaaid met lappen oranjezilveren schubben, en hoewel hij de bek van een haai had was het zeker geen haai, en toen het beest door plaatselijke vissers werd opengesneden vonden ze de lichamen van twee vermiste honden, die in hun geheel waren verzwolgen.

En dan, natuurlijk, had je de Treiler die zich aankondigde.

Ongeveer een jaar lang waren er verschillende insluipingen en mishandelingen en vervolgens vermissingen, en toen werd in 1981 het lichaam van een tweede verdwenen tienermeisje gevonden – het eerste dateerde uit 1980 – dat uiteindelijk in verband werd gebracht met de insluipingen. Het had allemaal kunnen plaatsvinden zonder dat Robert Mallory erbij was, maar dat

zijn komst samenviel met de vreemde somberte die langzaamaan in onze levens neerdaalde kon ik onmogelijk negeren, hoewel anderen dat, tot hun eigen verdriet, wel deden. Of het nu pech was of slechte timing, de gebeurtenissen regen zich aaneen, en hoewel Robert Mallory niet de sluipschutter op het dak van Neiman Marcus was en ook niet de beller door wie Chasen ontruimd moest worden, en hoewel hij niet in verband werd gebracht met de gewelddadige duiveluitdrijving in Pacific Palisades of ook maar ergens in de buurt was van het corphuis in Westwood waar de feut in een open graf was gegooid, toch hield zijn aanwezigheid voor mij verband met al die gebeurtenissen en wezen alle horrorverhalen die we dat najaar hoorden, alles waardoor onze vroegere bubbel donkerder kleurde, naar hem.

Vorige week bestelde ik voor negenennegentig dollar bij een website die classmates.com heet een overdruk van het jaarboek van het Buckley van 1982, en vier dagen later kwam het met FedEx naar het appartement aan Doheny, en toen ik het opensloeg wist ik weer waarom ik geen exemplaar had: ik wilde nooit meer herinnerd worden aan wat er met me gebeurd was en aan de vrienden die we hadden verloren. Ons jaarboek was getiteld *Images*, en deze editie was geredigeerd door een klasgenoot die later een bekende Hollywood-producer zou worden. Ze had 1982 een cinematografisch thema gegeven: door het hele jaarboek stonden filmstills, van *Gone with the Wind* tot *Ordinary People*. Achteraf, gezien de latere gebeurtenissen, leek het tegennatuurlijk lichtzinnig en gevoelloos – zoiets als met lippenstift een glimlach op een dodenmasker klieren. Terwijl ik langzaam de bladzijden omsloeg van het deel over de schoolverlaters, waarin ieder van ons een aparte pagina had om herinneringen op te halen en onze ouders te bedanken en foto's van vrienden en uitspraken toe te voegen, en de bladzijde zo vorm te geven dat het een beeld – een ideaalbeeld – gaf van wie we dachten dat we waren op ons achttiende, werd ik geconfronteerd met het feit dat van de zestig laatstejaars uit 1982 er vijf ontbraken – de vijf die er om verschillende redenen niet bij konden zijn – een feit dat simpelweg onontkoombaar was: ik kon het niet wegdromen of denken dat het niet waar was. We stonden in alfabetische volgorde en na eerst een slok gin uit mijn tumbler bladerde ik telkens naar de plek waar ze in die zestig pagina's gestaan zouden hebben, om werkelijk te zien dat ze ontbraken – ze hadden allemaal bestaan in die eerste week in september, maar nu waren ze gewist. In plaats daarvan stonden er drie van de vijf in het *In Memoriam*-gedeelte aan het eind van het boek.